

A meghallgatási tisztviselő zárójelentése a COMP/37.152 sz. (Gipszkarton) esetről

(Az egyes versenyjogi eljárásokban a meghallgatási tisztviselők megbízásáról szóló, 2001. május 23-i 2001/462/EK, ESZAK bizottsági határozat (HL L 162., 2001.6.19., 21. o.) 15. cikke alapján)

(2005/C 156/07)

2001. április 20-án kifogási nyilatkozatot juttattak el a következő négy fél részére: Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA, Etex SA, Gyproc Benelux NV, 2001. április 23-án pedig az ötödik fél (BPB PLC) részére. Először kéthónapos határidőt állapítottak meg a felek számára, hogy válaszoljanak a Bizottság kifogásaira. A BPB 2001. május 2-án kelt kérésére adott válaszban a BPB határidejét 2 héttel meghosszabbították 2001. július 9-ig azon az alapon, hogy nem biztosították kellően korán az iratokba való betekintést, és hogy a Bizottság által megállapított határidő ténylegesen túl szoros volt ahhoz, hogy a cég elő tudja készíteni a védekezését. Így a felek egyenlő elbánásának biztosítása érdekében a meghallgatási tisztviselő, H. Schröter az eljárásban érintett mindegyik fél számára meghosszabbította a határidőt.

2001. július 17-én meghallgatást tartottak. Három fél, különösen a Lafarge, kifejezetten kérte, hogy halaszta későbbi időpontra a meghallgatást, de a meghallgatási tisztviselő a 2001. június 28-án kelt indokolt válaszában elutasította ezt a kérést.

A meghallgatáson a felek némelyike megismételte kifogásait azzal kapcsolatban, hogy a meghallgatási tisztviselő elutasította a meghallgatás későbbi időpontra halasztását. Mivel a felső vezetés egyik képviselője nem tudott jelen lenni a meghallgatáson, nem tudott bizonyítékot sem felmutatni, ami különösen a Lafarge álláspontja szerint a védekezéshez való jog megsértésének tekinthető. Ekkor a meghallgatási tisztviselő lehetőséget adott a távollévő tanú számára, hogy írásban nyújtsa be az esettel kapcsolatos észrevételeit. A Lafarge ekkor a 2001. augusztus 10-én kelt levelében utalt a védekezéshez való jog megsértésének számos esetére.

A Lafarge azt állította, hogy nem részesült egyenlő elbánásban, hogy nem hallgatták meg megfelelően, és hogy nem tudott élni az ellentétfeloldó eljárás adta lehetőséggel. A meghallgatási tisztviselő válaszolt ezekre a kifogásokra. Kiemelte, hogy a cégek feladata, hogy a meghatározott időpontban előállítsák fontos tanúikat. A meghallgatás időpontjáról két hónappal előre értesítést küldtek; ha egy fontos tanú hiányzik, az személyes döntés, és nem indokolja a meghallgatás elhalasztását.

A meghallgatási tisztviselő arra is felkérte a feleket, hogy nyújtsák be észrevételeiket a Lafarge képviselője általi meghallgatás után tett megjegyzésekkel kapcsolatban, és erre határidőt adott nekik. Ez a meghallgatás e szakaszában teljesen megfelelt a védekezéshez való jognak. A felek kellő időben benyújthatták észrevételeiket mind írásban, mind a meghallgatáson. A békéltető eljárás alapelveit tiszteletben tartották, különösen mivel a meghallgatás valóban meg is történt.

Ezt követően levélváltás történt az új meghallgatási tisztviselő és a Lafarge között. 2001. december 7-én válaszoltam a Lafarge által egyrészt a felek által az iratanyagban található különféle dokumentumokhoz való hozzáféréssel és másrészt azzal a diszkriminatív elbánással kapcsolatos állításaira, amelyet a Lafarge állítása szerint elszenvedett a többi félhez képest. Indokolással ellátott válaszomban újból megerősítettem, hogy nem történt eljárási szabálytalanság. A 2002. február 13-án kelt levélben ismét válaszoltam a Lafarge-nak, és hangsúlyoztam, hogy a Bizottság végleges határozata elleni fellebbezésben tovább érvelhet az ügyben.

Egyszer egyértelműen elérkezik az a pont, amikor a levélváltás a felek ügyvédei és a meghallgatási tisztviselő között – akinek feladata annak biztosítása, hogy tiszteletben tartsák a meghallgatáshoz való jog hatékony gyakorlását – nem szolgál további célt, és ekkor minden nézeteltérés az elsőfokú bíróság hatáskörébe utalható, hogy bírósági határozat szülessen.

2002. június 27-én megküldtem a Lafarge-nak a meghallgatásról szóló öt kazettát, és további két hetet biztosítottam számára, hogy benyújtsa további észrevételeit, és ezt tíz munkanappal meghosszabbítottam. Ezt azért tettem, mert a Lafarge azt állította, hogy addig nem kapta meg a meghallgatás jegyzőkönyvét vagy hangfelvételét. Az iratok vizsgálatából kiderült, hogy soha nem is kérte azokat. A Lafarge még több időt kapott, hogy alaposabban elemezhesse a hangfelvételeket. A Lafarge így megkapott minden szükséges dokumentumot, és lehetősége volt benyújtani az általa indokoltnak vélt észrevételeket.

A Lafarge kétszer is azt állította a leveleiben, hogy Tradacete igazgató úr a 2002. június 12-én kelt levelében új kifogást emelt ellene.

Az állítólagos kifogás annak az időpontnak a meghatározása volt, amely úgy tekinthető, mint amikor a Lafarge csatlakozott a megállapodáshoz a többi fél által a kifogási nyilatkozatra adott írásos válasz alapján. Hangsúlyozom, hogy a kifogási nyilatkozat 39. pontja viszonylag pontatlan volt azt az időpontot illetően, amely úgy tekinthető, mint amikor a Lafarge csatlakozott a megállapodáshoz: az időpont megjelölése „a londoni találkozó után”, ami a BPB által a kifogási nyilatkozatra adott válaszában használt kifejezés. A Versenypolitikai Főigazgatóság tájékoztatta a Lafarge-ot arról a szándékáról, hogy 1992 közepét tekinti a kartellbe való belépés időpontjának, és kérte az észrevételeit.

A Lafarge ezért tévesen értelmezi úgy e levélváltást, hogy további kifogást emeltek ellene.

A trösztellenes ügyekben a Bizottság következetes gyakorlata, hogy a vizsgálat során egyre pontosítja az információkat, különösen a feleknek a kifogási nyilatkozatokra adott válaszai alapján. A megállapodás időpontjának leszűkítése nem jelent további kifogást, és a védekezéshez való jog nem sérül, ha a megfelelő vállalkozást felkérjük, hogy tegye meg észrevételeit az ezzel kapcsolatos állításokra.

Megjegyzendő továbbá, hogy ha 1992 közepét tekintik releváns időpontnak, az valójában a cég előnyére szolgál a jogsértés időtartamának megítélése tekintetében, mivel a kifogási nyilatkozat 38. pontjában említett találkozó időpontja 1992 elején volt.

A bizottsági határozattervezet a kifogási nyilatkozatban megfogalmazottakhoz képest nem tartalmaz semmilyen további kifogást a vállalkozásokkal kapcsolatban. Ellenkezőleg, az egyik vállalkozás esetében törölték azt a megállapítást, hogy az jogsértést követett el.

A fentiek fényében úgy vélem, hogy ebben az esetben tiszteletben tartották a felek meghallgatáshoz való jogát.

Brüsszel, 2002. november 19.

Serge DURANDE
